

[Mærk.]

i disse hjem, vil hilse dette forslag med glæde, fordi det i forhold til de nugældende bestemmelser vil betyde, at hjælpen kan fordobles, i visse tilfælde endda mere end det.

I bemærkningerne til lovforslaget oplyses, at de samlede årlige udgifter anslås til godt 10 mill. kr. Dette beløb vil sikkert gå ned år for år. Endvidere er der i bemærkningerne anført, at socialministeriet ikke kan godkende de af udvalget foreslåede refusionsregler, som er i overensstemmelse med de regler, der er gældende for udgifterne efter forsorgslovens § 281, men ministeriet mener, at udgifterne fortsat bør afholdes efter reglerne i forsorgslovens § 75. Da ministeriets forslag betyder en merudgift for kommunerne set i forhold til udvalgets forslag, er det givet, at kommunerne helst ser udvalgets forslag angående disse refusionsbestemmelser gennemført. Jeg ville gerne i den anledning spørge den højtærede socialminister, om der ikke er en mulighed for at følge udvalgets betænkning også på dette område.

Jeg tror, man har lov at sige uden at prale, at i kampen mod tuberkulosen har Danmark altid været i forreste række både hjemme og ude, og på dette område står vi som et socialt forbillede for den øvrige verden. Denne plads vil befæstes ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag, og det er med stor glæde jeg på mit partis vegne anbefaler lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Sønderup: Det foreliggende lovforslag har relation til det sundhedsmæssige og forebyggende såvelsom til det sociale område, og derfor er det forsåvidt betegnende, at det er en af indenrigsministeriet nedsat kommissions betænkning, der danner grundlag for lovforslaget. Man kan vist sige, at tuberkulosen er et af de sygdomsområder, hvor den moderne lægevidenskab har nået de største resultater. Man behøver bare at gå 30—40 år tilbage i tiden for at kunne finde beretninger om, at praktisk talt hele familier i løbet af kort tid blev revet bort af tuberkulose. De store fremskridt på tuberkulosebekæmpelsens område var også baggrund for den optimisme og interesse, hvormed man ikke mindst fra landbrugskredse

har sat ind på dette område. Bestræbelserne for at rense kvægbesætningerne har været af så omfattende karakter, at der er grund til at fremhæve det ved denne lejlighed, og der er for mig ingen tvivl om, at de store resultater, som lægevidenskaben har kunnet henvise til, netop bl. a. har været medvirkende til, at landbruget med så stor fortrøstning har taget fat på dette specielle område; man har fået et levende indtryk af, at det kunne nytte at gøre en indsats.

Den indsats, som blev gjort fra landbrugets side, var delvis af økonomisk karakter, men det var også forbundet med et dagligt stort besvær at iværksætte den sondring, som man i virkeligheden må sætte i system, mellem de rene og de syge dyr. Det gav mange gange skuffelser, men alle skuffelser til trods blev arbejdet stadig videreført, således at vi i dag egentlig kan sige, at vi er ved at være ved vejs ende i henseende til bestræbelserne for udryddelsen af kvægtuberkulose.

Det er indlysende, at de særlige metoder, der anvendes ved bekæmpelsen af kvægtuberkulose, af gode grunde ikke står til rådighed, når det drejer sig om mennesker. Udryddelsen af kvægtuberkulosen skaber jo på mange måder en ny situation, ikke blot derved at smitekilden forsvinder, men også derved at man ikke kan se bort fra, at den immunitet, som kvægtuberkulosen i gunstigste tilfælde har skabt, for fremtiden ikke vil være tilstede, og at det som følge heraf vil være særlig nødvendigt at træffe foranstaltninger. Jeg har egentlig haft en følelse af, at ihvorvel vi, hvad det rent helbredelsesmæssige angik, var ret langt fremme, var der forskellige faktorer, der bevirkede, at man med en vis ret kunne hævde, at betingelserne for at kunne fastholde resultaterne meget ofte glippede, ikke mindst fordi en patient, der vendte tilbage efter endt kur, ret omgående blev stillet overfor livets forskellige krav, et forhold, der selvfølgelig stod i en vis relation til de økonomiske betingelser, han eller hun var undergivet. Det er derfor ligetil, at det ikke blot rent menneskeligt, men også økonomisk var en dårlig forretning først at kurere folk og så bagefter lade tingene gå deres mere eller mindre tilfældige gang.

Jeg mener derfor, en støttelovgivning som den, vi i dag behandler med det fore-